

KØBENHAVNS POLITI
POLITIDIREKTØREN

Den 16. marts 1982

Justitsministeriet.

I anledning af retsudvalgets spørgsmål nr. 2 ad forslaget til lov om narkotikahæleri skal jeg udtale følgende:

Efter almindelig opfattelse forstås ved betegnelsen »bagmand« i narkosager personer, som ved deres bistand med råd eller dåd, oftest af finansiel art, har gjort gennemførelsen af større narkotikahandler mulig. En sådan bistand vil oftest resultere i en meget betydelig økonomisk gevinst for disse personer.

Efter straffelovens almindelige regler om medvirken vil denne bistand være strafbar på ganske samme måde som for de personer, der realiserer gerningsindholdet, dvs. aktuelt handler, men det vil ofte være svært at bevise en sådan aktivitet i retten. Ganske særligt gælder det, hvis de personer, der har inkasseret udbyttet, ikke kan rammes, når deres medvirken må karakteriseres som efterfølgende.

Dette har i den allerseneste tid resulteret i løsladelse i en sag i advokatur N i Københavns politi, hvilket formentlig vil umuliggøre sagens gennemførelse til fældende dom:

En dansk kvinde blev anholdt 31. januar 1982 i København sammen med en herboende israeler. Foreholdt politiets viden om to rejser til Amsterdam med penge fra israeleren til dennes dér bosatte broder, erkendte hun i begge tilfælde at have rejst med et bundt pengesedler pakket i staniol, der angiveligt skulle være et lån fra den herboende til broderen i Holland. Hun blev løsladt den 2. marts 1982, medens broderen her i København fortsat er fængslet som med føje sigtet for heroinhandel. Broderen i Amsterdam er udvist af Danmark for 10 år i 1976 efter dom i narkosag.

I denne sag er udover israeleren en svensk statsborger sigtet for indsmugling af godt 2 kg heroin. De to israelere sigtes for at have hjulpet med organisering af svenskerens indkøbsrejse til Pakistan og indsmuglingen her i landet.

Det er formentlig helt klart, at løsladelsen af kvinden under politiets efterforskning in-

debærer en betydelig risiko for advarsler til de øvrige implicerede, således at sagen ikke bliver opklaret i fornødent omfang og bagmændene straffet.

At domstolene ligeledes finder tilstanden uholdbar, viser en dom af 13. januar 1982 fra Helsingør kriminalret i en tilståelsessag: I forhold 18 blev tiltalte dømt for » – at have afhentet ca. 20.000 sv. kroner i Helsingborg, som formodedes hidrørte fra salg af 1 kilo hash tilhørende tiltalte«. – Retten må have indfortolket en forudgående medvirken.

Endelig kan det anføres, at en hollandsk statsborger i en københavnsk sag var tiltalt for i tre tilfælde at have medvirket til salg af ca. 90 kg hash i København og i to tilfælde udført salgssummen, mens han tredje gang, den 11. november 1981, blev standset i sin bil af politiet med salgssummen for ca. 32 kilo hash, i alt 641.400 kr., i sin besiddelse. Tiltalte forklarede, at han i de to første tilfælde ikke vidste, hvorfra pengene stammede, men havde fået viden herom før afrejsen fra Holland i det tredje tilfælde. Retten fandt ikke tilstrækkeligt bevis i de to første tilfælde for, at tiltalte vidste eller bestemt formodede, at pengene hidrørte fra narkohandel, hvorefter han ikke havde haft forsæt til medvirken til handel med hash og blev frifundet i disse forhold. I det tredje forhold udtaler retten, at når tiltalte rejser til København, vidende om at pengene udgjorde betaling for hash, har han medvirket til, at salget af hashen kan gennemføres, og straffes for dette.

Dette er ligeledes en dom, der viser god vilje til at dømme, uagtet lovgrundlaget ikke er tilfredsstillende.

I begge de citerede domme falder handlingsforløbet klart ind under den foreslåede hæleriparagraf i narkosager, ligesom det formentlig også havde været muligt at inddrage forhold 1 og 2 i sidste dom i det strafbare område, hvis de nye bestemmelser var trådt i kraft.

Det kan med disse eksempler fra allernyeste tid klart påvises, at lovforslagets gennemførelse vil lette efterforskningen i større nar-